

BOHUSLAV ZÁMEČNÍK

Pan Zámečník se narodil v roce 1948. Má dva starší bratry a mladší sestru. Jeho nevlastní otec zemřel ve válce. Matka a nevlastní bratři odešli do východního Německa, kde ale panovala velká chudoba, tak se vrátili zpět do Čech.

Zde se matka seznámila s budoucím otcem pana Bohuslava. To byl velice odvážný muž. Dokazuje to i tento příběh:

Kolem roku 1946 pracoval otec ve stejném podniku s Bohuslavovou babičkou. Díky tomu se dozvěděl, že má v Německu dceru, a že se chtějí dostat zpět. Když už byli za hranicemi v lese, poslali nejstaršího syna k babičce, kde byl náhodou na návštěvě i otec. Ten na nic nečekal, vzal trakař a dojel si pro ně. Od té chvíle je považoval za vlastní. V Čechách žili se spoustou obtíží, avšak lépe než v Německu.

Největší problémy byly se školní docházkou. Adventisté sedmého dne za den odpočinku považovali sobotu. Jenže v ten den se chodilo do školy. Proto měli stále problémy s úřady, zejména po zákazu církve v roce 1952. Ten trval 4 roky. Jeho otec za to byl dokonce uvězněn. Nemohl ani dále studovat, protože jeho rodina byla označována za „Germány“ a náboženské fanatiky. Dětem to naštěstí bylo jedno, takže na své dětství vzpomíná pan Zámečník v dobrém.

Ale učitelé tak tolerantní nebyli. Upřednostňování jiných dětí a nenávisť byly na denním pořádku.

Dospělost už pro pana Zámečníka vypadala pozitivněji. Dlouhá léta pracoval na šachtě jako opravář a později se vyučil elektrikářem. Jeho víra ho provázela po celý život. Když se ocitl s některým ze spolupracovníků o samotě, ptali se ho na jeho vyznání a svěřovali se mu. Jednou za ním přišel jeho kamarád a chtěl na něm Bibli vázanou v pěkné kůži. Na otázku, k čemu ji potřebuje, odpověděl: „Pořídili jsme si pěknou skříň s prosklenou policí a Bible by v ní vypadala opravdu dobře“.

Pan Zámečník nikdy o zaměstnání kazatele neuvažoval. Stejně se k němu nakonec dostal, a to přes církev, která mu tuto možnost poskytla. Nejprve ale musel vystudovat příslušnou školu. Jeho práce ho zavedla do mnoha koutů republiky, a proto na více než 20 let opustil Sokolov. Kapitola sama o sobě jsou vězni, se kterými se pan Zámečník setkával. Někteří z nich se dokonce přidali k věřícím a nechali se pokřtít. Hned na to nás ale upozornil, že nikoho nikdy nepřesvědčoval. Také mu vyprávěli své životní osudy.

Ve zralém věku se vrátili se svou manželkou do Sokolova. Při jedné procházce se snažil najít nějaké staré známé. Jenže si neuvědomil, že se dívá po špatné věkové kategorii. Dcera ho upozornila, že by se měl dívat po starších lidech. Od té doby žije spokojeně se svou manželkou v činžovním domě. Je v důchodu, proto pracuje s vězni jen jako dobrovolník.

Když jsme se s panem Zámečníkem rozcházeli poprvé, zjistili jsme, že i přesto všechno, co prožil, zachovává optimismus.

Je to velmi milý a příjemný pán.